

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ REMY DE GOURMONT

Η ΠΕΘΑΜΕΝΗ

‘Η γυναίκα που τόσο είχε αγαπήσει είχε πεθάνει!... Και τώρα έκλαιγε γι’ αυτή που δε μπορούσε να την κλάψη φανερά, γι’ αυτή που δεν τολμούσε να φανερώσει τις σχέσεις πουχε μαζί της, και που ιδιωματός της κι’ η ανδρική της ανήκαν σ’ έναν άλλο. ‘Υπόφερε φρικτά κι’ όμως εΐταν αναγκασμένος να χαμογέλει, ν’ άκοβει ανέκδοτα, να διηγείται μάλιστα κι’ ο ίδιος άπ’ αυτά και να μην άπαντίζει στους θπαιγμούς των άλλων, γιατί ήθελε να κρατήσει το μυστικό του. ‘Έκλαιγε μέσα του, καταπίνοντας τα δάκρυά του, νοιώθοντας να τον πνίγη ένας ποταμός ανεξάντλητης και φαρμακωμένης οδύνης. Από ή τρεις φορές, έννοιωσε το πρόσωπό του να σουτέλλεται, το λαιμό του να φουσκώνει, και χοιείστικη ή υπεράνθρωπη δύναμη της άγλης γιά να μην ξεσπάσει οε λυγμούς και να ταρδίει την κηδεία μ’ ένα σκάνδαλο.

‘Η κηδεία τραβούσε μέσ’ από ένα μικρό δρομάκι φουτεμένο με λιούκες. ‘Όσο πλησιάζαν προς το κοιμητήρι, οι κουβέντες γινόντουσαν σιγανότερες, έπασαν, σάν τους θορύβους του άσους προς της πόρας, σάν τα βελδύματα του κοπαδιού μπρος στην πόρτα του σφαγείου. Σιγά σιγά άπλάθηκε ή σιωπή και το πλήθος μπήκε μέσα στην πόλη των νεκρών.

‘Εκείνος άπό όσο εξακολούθησε να προσποιείται με άγωνία τον άδύφορο κι’ έκανε πώς διάβαζε προσεχτικά τις μάσιες επιγραφές που ήταν χαραγμένες άπάνω στους τάφους. ‘Η άγνότης ή ή άποκροσία αυτών των επιγραφών τον έθύμωνε. ‘Η άθανασία των ψυχών, γιά την όποια μιλούσαν οι περισσότερες, δεν τον συγκινούσε καθόλου. Ούτε πίστευε σ’ αυτή, ούτε και την ήθελε.

‘Αφού έγιναν όλες οι διατηλώσεις της ταφής και οι άνθρωποι σάν ξαλασφεμένοι πιά από κάποιο βόρος, άρχισαν να φεύγουν άπό το νεκροταφείο, παρουσιόστηκε γιά να κρατήσει σάν παλτός φίλος την έθυμοσπία, σό σόζυλο της πεθαμένης, σό γέρο μαρκήσιο Β... και του έσφιξε το χέρι λέγοντας μερικά κοινά συλλαμπήρια λόγια.

— Σας έπεριμένα, φίλε μου, ειπε ο κ. ντέ Β... Δότε μου το χέρι σας και πγαίνετε με πίσω σό σόπιτι μου. ‘Ελάτε, σας παρακαλώ, γλυτώστε με άπ’ τους δηληρούς.

Και κάνοντας κάποια κίνηση σά να χαιρετούσε, ο μαρκήσιος ντέ Β... άπερακύνθηκε με το φίλό του που τον σον τον ειχε διαλέξει γιά να τον σντροσφίσει σό πένθος του.

— Πάμε και βασίστε με φίλε μου, σνέχισε ο γέρο μαρκήσιος· είμαι σντριμένος, σός φαίνεται πώς έγνια μονεμιάς έκατό χρόνων. ‘Ότι μεν έμενε άκμα οε δύναμη και εε ζωή, καρφώθηκε μέσα σ’ αυτό το φέρετρο Μπορείτε να το καταλάβετε. Σήμερα έθαφα εκείνη που, σά μι’ αγαπημένη κόρη, έπρεπε να μού κλείσει τα μάτια και να θερμάνει μ’ ένα στερνό φίλημα το παγωμένο μου μέτωπο; ‘Αχ, φίλε μου! Μάμ μένετε εοείς τοβλάχιο! Δε θα μ’ εγκαταλείψετε, ετοι δεν εινε; Δε μπορείτε να το κάνετε αυτό. Ναι, το ξέρω ότι δε μπορείτε να το κάνετε αυτό, γιατι είμαι ο μόνος σόδν όποισν μπορείτε να μιλάτε γιά κείνην, ο μόνος κοντά σόδν όποισν μπορείτε να κλαίτε, — γιατι τα ξέρω όλα και όλα όσα σννέβησαν όχι μονάχα γ’ άνέχτηκα, αλλά έγω ό ίδιος τα θέλωσα. ‘Ακούστε με.

‘Όταν την παντρεύτηκα πρό ζξη χρόνων ειχ’ άρχίσει, να γερνάω πιά κ’ έννοιωθα τον έαυτό μου έντελώς άνικανο γιά να τις δώσω τις χαρές της άγλης που εκείνη πρίμενε από μένα. Την κατεδίκασα ετοι σ’ ένα ειδος χροείας φριχτής και καταφρονεμένης, — καταφρονεμένης, γιατι εκείνη, μη ξέροντες τίποτε μπορούσε να νομίζει πώς την περιφρονώ φριχτός, γιατι, ένω δε μπορούσα να της δώσω ότι εκείνη θάθ’λε από μένα έν τούτοις δεν ειχα σαραιπθεί άπό τις μικρές άπολαύσεις τις όποιες μπορεί να δώση οε κάθε γέρο ένα πλόμα δθ’σο και ήμερο. Μά μόλις παντρεύτηκα και αιζύγωσα στήν πόρτα σόδν φοικουθάλμιον, ντροπάκα γιά τις ποταπές μου αυτές επιθυμίες. Μπήκα μέσα κι’ όλη μου ή άπόλαση εΐταν να χαϊδέσω με σιγμή τα ώραια και γλυκά ξινθά μαλλιά της και να την κοιτάξω με σιογή πάνω άπ’ το κρεββάτι της όπως κάνουν οι μητέρες σότα παιδιά τους.

‘Εκείνη ξαφνιόστηκε χωρίς άλλο και όσο περνούσαν οι μέρες και δεν της έδινα έγω αυτό που πρίμενε από μένα παραξενεόταν άκόμα πιά πολύ. Μά ήρθατε τότε σεις και ζει δε βρήκε δε μένα το βρήκε οε σάς. Θυμάστε με πόση άγάπη σας δέχτηκα όταν σας βρήκα με άπο σό σόπιτι μου, ένω εοείς με τη γυναίκα μου κοκκινίζατε και λέγατε φέμματα γιά να δικαιολογηθήτε... Παιδιά, παιδιά...

Με φοβηθήκατε πολύ εκείνη την ήμερα...
 «Τόσο τα είξερα όλα αγαππτε μου φίλε; όποτε έγω μόνος μου κανόνιζα τα σνντεβού σας φροντίζοντας να σάς ειδοσιώδπό πρίν γιά τις ώρες που θάδευγα και που θα γούριζα σό σόπιτι. Σνχ’ά, με το σκολό να κίνω τον ένα σας πιά επιθυμίο σόδν άλλο και να παρατείνω ετο τον έρωτά σας, ματαιώνα τις σννετέξεις σας και καταστρεφα τα σcheidά σας. ‘Εμενα τότε με άβρομάδα δλόκληρη σό σόπιτι, κίνωντες τον άρωστο κι’ αναγκάζοντας ετοι τη φωχτή ‘Αντουανέτα να μένη όλη την ώρα κοντά μου.

‘Α, φέρθηκα πολύ πατρικά οε σάς και μού χρωσιόατε μεγδλη εύγνωμοσύνη! Χωρίς τις πονηρίες μου, οε τρεις μήνες θα τα είχατε χαλάσει και, χωρίς την προβλεπτικότητά μου, δε θα ειχε χρισίε στην άκρη του πέρκου γιά να σάς χοιμενίε τις έρωτική φωλιά σόδν το χαριτωμένο περίπτερο, όπου όλος ο κόσμος νόμιζε πώς άναπαύομον γ’ άπογεύματα και όπου σάς άφηννα τόσο ήσυχους να περνάτε μαζί τις ώραιες σας καλοκαιρινές νύχτες!

‘Τό καθήκον μου εΐταν να δώσω στή γυναίκα μου τις χαρές της ζωής. ‘Ανίκανος να το κίνω έγω σόδν, εικόλωνα με κάθε τρόπο την προσκάθεια εκείνου που μού άγνηκε όξιος γι’ αυτό το ρόλο. Τόν εκπαθώσατε πολύ καλά. ‘Εκείνη σάς άγάπησε ως την τελευταία της σιγμή, προσφέροντας άκόμη ιδιωματός σας μέσα στή στερνή της άγωνία.

‘Κ’ οι δύο σας φερθήκατε μ’ άξιοπρέπεια. ‘Η διακριτικότης σας εΐταν μονεμιάς, — και είμαι βέβαιος ότι όλος ο κόσμος θα λέει γιά τη γυναίκα μου πώς πέθανε σάν ήρωική και πιστή σόζυγος. ‘Ηρωική γιατι μού έκανε πάντοτε όλες τις όρέξεις και το γεροντικό μου κωπρίοια, πιστή, γιατι κανείς δεν έυαθε ποτέ ότι σάς ειχε φίλο».

Οι δύο άντρες έφτασαν πιά σό σόπιτι του μαρκήσιου κι’ άνέβηκαν κατ’ εϋθείαν στην κδμαρη της πεθαμένης.

— Δεν εΐμουν τίποτε άλλο γι’ αυτή, οās το ξαναλέω, σνέχισε ο κ. ντέ Β... παρά ένας μαλακός πατέρας. ‘Εχασα την κόρη μου, σεις κλάψτε τη γυναίκα σας.

‘Εκείνο που θάλεγε ο κόσμος γιά μένα, άν όλα αυτά μαθεσόντουσαν, τα ξίρω· θα με περιφρονούσε. ‘Όσο γιά κείνο που σκέφτεστε μέσα σας σεις ο ίδιος γιά μένα δε θέλω να το μάθω. Τι μ’ ένδιαφέρει!

‘Όποιος κι’ άν εινε ο βαθμός της ανηθικότητος με τον όποισν θα βαθμολογούσε τη διαγωγή μου ένας ήλιθιος έντιμος άνθρωπος, έγω την κριμή ήθικοτέτη κ’ εταίρειική· και, δε διασώζω, περήφανα και με όδόνν να φιλήσω μέσα στήν κδμαρη της πεθαμένης γυναίκα μου έκείνον που έγω ο ίδιος τον έκανα έραστή της.

‘Κλάψτε, κλάψτε, φίλε μου! ‘Απολάψτε όλη τη φριχτή ήδονή της δόνης! Κλάψτε εκείνην, πού, έξω από δώ μέσα, δε μπορείτε να την κλάψετε!

‘Νά, τα κοσμήματά της, οι δαντέλλες της, τα παπούσια της, τα φορέματά της! ‘Από τα φορέματά της δε λείπει παρά ένα-το γαυήλιο, εκείνο που φορούσε την ήμερα που έγινε δική σας... Αυτό το φορδεί άκόμα, εκεί μέσα... σόδν τάφο της!...

Remy de Gourmont
 ΟΙ ΠΑΙΟΙ ΤΗΣ ΣΙΒΗΡΙΑΣ

‘Ενδιαφέρεσθε να μάθετε σέ τι πάχος φθάνουν οι πάγοι της Σιβηρίας; Νά μερικοί αριθμοί παρμένοι από ένα γαλλικό περιοδικό: Στο ‘Ιενισέι ο πάχος έχει πάχος 70-90 εκατοστούμετρων. Είς την Τσούνδραν της βορείου Σιβηρίας στήν φοβερή παγωμένην έρημον, το πάχος του πάγου φθάνει τα... 2 μέτρα και 35 εκατοστόμετρα!